

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **S. T. L.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený zmocněncem K. T. T., narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2026, č. j. X, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

- Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tj. z důvodu, že k jejímu posouzení je příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie, řízení o této žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona, a dále určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Dublin III¹ je Maďarsko.
- Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Dne 19. 12. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že by chtěl získat na území ČR legální

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

pobyt, a dále pro existenci dluhu ve Vietnamu, který by nebyl s to v případě návratu spláčet. Při pohovoru uvedl, že do ČR přicestoval dne 4. 11. 2024 z Maďarska, kde mu bylo vydáno vízum platné do 24. 9. 2024 a taktéž pobytové oprávnění platné do 2. 5. 2026. Do Maďarska odcestoval s cílem dosáhnout vyššího výdělků, než jakého by byl schopen v zemi původu. Pracoval tam jako kurýr jídla. Následně odcestoval do ČR po zhlédnutí videa krajana, jenž sliboval lidem s maďarským povoleným pobytem práci v ČR. V ČR byl do konce března 2025 zaměstnán, pak bez práce a bydlel u bratrance. Dále uvedl, že v Maďarsku neměl žádné problémy a vycestování do Maďarska mu brání jen nedostatek finančních prostředků na cestu a pokrytí běžných výdajů.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě uplatnil tyto žalobní body:
 - a) Žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nedostatečně zjistil skutkový stav, jelikož nezjistil dostatečně okolnosti pobytu žalobce v Maďarsku, nezkoumal individuální situaci žalobce a nevyhodnotil skutečnost, že žalobce nikdy o azyl v Maďarsku nežádal.
 - b) Absencí řádného zdůvodnění příslušnosti Maďarska nesplňuje napadené rozhodnutí požadavky § 68 správního řádu a je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
 - c) Žalovaný aplikoval nařízení Dublin III pouze formálně a v rozporu s požadavky judikatury SDEU se nezabýval možnými dopady předání žalobce do jiného členského státu.
 - d) Žalovaný nevážil použití čl. 17 nařízení Dublin III umožňujícího členskému státu rozhodnout, že posoudí žádost sám, a to zejména s ohledem na dobrou víru žalobce, jeho spolupráci s orgány ČR a jeho faktickou přítomnost na území ČR. Tím došlo k porušení zásady individuálního posouzení žádosti. Žalobce při vstupu na území ČR disponoval platným pobytovým oprávněním vydaným maďarskými orgány, přičemž si nebyl vědom toho, že by toto pobytové oprávnění bylo zrušeno a po zjištění této skutečnosti se dobrovolně dostavil do zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu a spolupracoval s orgány veřejné moci.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval odůvodnění napadeného rozhodnutí.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

6. Nejprve se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tím trpí rozhodnutí správního orgánu podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) mj. tehdy, není-li zřejmé, jakou právní

normu správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je pak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod [28]).

7. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu chybějícího zdůvodnění příslušnosti Maďarska, která byla podle něj žalovaným jen konstatována.
8. Krajský soud ale zjistil, že tomu tak není. Žalovaný na str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí podrobně vyložil relevantní právní úpravu a vysvětlil způsob její aplikace na projednávaný případ. Vysvětlil, že podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III posuzuje žádost o udělení mezinárodní ochrany členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení, přičemž podle čl. 7 odst. 1 nařízení se tato kritéria uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole, a podle čl. 7 odst. 2 nařízení se příslušnost určuje podle těchto kritérií na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Jelikož žalobce svou první, a dosud jedinou žádost o mezinárodní ochranu podal dne 19. 12. 2025 v ČR, označil žalovaný tento den za rozhodný pro posuzování uvedených kritérií. Poté žalovaný postupně vylučoval aplikaci kritérií uvedených v čl. 8 (neboť žalobce je zletilou osobou), v čl. 9 (neboť na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žalobce požívající mezinárodní ochrany), v čl. 10 (neboť žalobce nemá žádného rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo rozhodnuto), a v čl. 11 (neboť na území členských států nepobývají žádní rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci žádající souběžně o mezinárodní ochranu), načež dospěl k závěru, že na žalobce dopadají kritéria uvedená v čl. 12, podle něhož je pro stanovení příslušného členského státu určující vydané povolení k pobytu. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal*.
9. Žalovaný konstatoval, že podle jeho zjištění byl žalobce držitelem pobytového oprávnění ze dne 11. 9. 2024 vydaného maďarskými orgány s platností do 2. 5. 2026, které bylo dle informace Maďarska zneplatněno dne 3. 1. 2025, takže bylo nutné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, podle něhož, *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států*. Poté žalovaný uzavřel, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je podle citovaného čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III Maďarsko, přičemž pro úplnost dodal, že dne 21. 1. 2026 Maďarsko svou příslušnost také uznalo.
10. Rozhodnutí žalovaného tedy vytýkanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti vyžadované § 68 správního řádu, neboť je v něm popsán skutkový stav, podklady, z nichž žalovaný vycházel, právní úprava i její aplikace na zjištěný skutkový stav. Žalovaný příslušnost Maďarska k posouzení žádosti žalobce zdůvodnil, nikoli jen konstatoval, jak žalobce tvrdí, byť toto zdůvodnění je poměrně kusé. Soud tudíž pro zvýšení srozumitelnosti pro žalobce doplňuje: Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že je-li žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti příslušný členský stát, který toto povolení vydal, přičemž

podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III se totéž pravidlo použije i tehdy, je-li žadatel držitelem povolení k pobytu, jehož platnost skončila před méně než dvěma roky, pokud od té doby neopustil území členských států. V projednávané věci bylo zjištěno, že žalobce byl držitelem pobytového oprávnění vydaného maďarskými orgány dne 11. 9. 2024 s původně vyznačenou dobou platnosti do 2. 5. 2026, přičemž toto oprávnění bylo dne 3. 1. 2025 zneplatněno. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce v ČR dne 19. 12. 2025, tedy před uplynutím dvou let od okamžiku, kdy maďarské pobytové oprávnění pozbylo účinků. Současně je nesporné, že žalobce po zneplatnění tohoto oprávnění neopustil území členských států. Za této situace soud uzavírá, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušné Maďarsko jako stát, který žalobci dotčené pobytové oprávnění vydal. ČR proto příslušným státem není a žádost podaná v ČR je tudíž ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřipustná.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav

11. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu hodnotí krajský soud jako obecný žalobní bod. Podle závěru rozšířeného senátu NSS uvedeného v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, je žalobní bod způsobilý projednání „v té míře obecnosti, v níž je formulován“. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti dílčích námitek, jimiž žalobce tento žalobní bod vymezil (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod [48], či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod [37]). S dílčí námitkou, že nebyly dostatečně posouzeny okolnosti pobytu žalobce v Maďarsku, se krajský soud nemůže vypořádat vůbec, neboť žalobce nevymezil konkrétní okolnost svého pobytu v Maďarsku, jejichž posouzení v napadeném rozhodnutí postrádá, ani neuvedl, z jakého důvodu by tyto okolnosti měly mít vliv na určení příslušnosti členského státu k projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Důvodnost dílčí námítky nezkoumání individuální situace žalobce obsah napadeného rozhodnutí vyvrací, neboť právě informace o žalobci porovnával žalovaný postupně s kritérii k určení příslušnosti podle čl. 8 až 12 nařízení Dublin III, a individuální situaci žalobce zohledňoval žalovaný i při zvažování aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. (viz níže). Poslední dílčí námitka nevyhodnocení skutečnosti, že žalobce nikdy o azyl v Maďarsku nežádal, je pak podle krajského soudu lichá. Jak soud uvedl výše, žalovaný odůvodnil, že podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III bylo pro určení příslušnosti Maďarska k vyřízení žádosti žalobce rozhodující, že Maďarsko bylo členským státem, který vydal žalobci pobytové oprávnění, jehož platnost zanikla před méně než dvěma lety před podáním žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (zánik platnosti povolení 3. 1. 2025 vs. podání žádosti o azyl dne 19. 12. 2025), a tudíž je Maďarsko příslušné k posouzení žádosti žalobce jakožto stát, který (nedávno) zneplatněné povolení vydal ve smyslu čl. 12 odst. 1 a 4 nařízení Dublin III. Skutečnost, že žalobce nikdy o mezinárodní ochranu v Maďarsku nežádal, je tudíž z pohledu aplikované právní normy zcela nerozhodná. Pro příslušnost Maďarska rozhodnout je určující pouze vydání pobytového oprávnění maďarskými orgány, což z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá.

Neposouzení dopadů předání žalobce do Maďarska

12. Další námitku, že žalovaný aplikoval nařízení Dublin III pouze formálně a v rozporu s požadavky judikatury SDEU se nezabýval možnými dopady předání žalobce do jiného členského státu, hodnotí soud také jako velmi obecný žalobní bod, neboť není zřejmé, v čem měla spočívat formálnost aplikace nařízení Dublin III na žalobcův případ ani jakou relevantní judikaturu SDEU žalovaný opomenul a jakými dopady předání žalobce do

Maďarska se nezabýval. Krajský soud proto může i tento žalobní bod projednat jen v míře obecnosti, v jaké byl uplatněn.

13. Žalovaný aplikoval nařízení Dublin III nejen v souladu s jeho textem, ale i jeho smyslem. Při řešení otázky příslušnosti členského státu EU rozhodnout o žádosti žalobce postupoval v souladu s výše popsanou systematikou, přičemž první naplněné kritérium shledal u čl. 12 odst. 4 tohoto nařízení. Účelem čl. 12 nařízení Dublin III je přiřadit odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tomu členskému státu, který žadateli umožnil legální vstup nebo pobyt na území Unie vydáním víza nebo povolení k pobytu. Toto kritérium představuje objektivní, předvídatelné a snadno aplikovatelné hledisko, které v souladu s obecným systémem nařízení Dublin III přispívá k rychlému určení jediného příslušného státu podle čl. 3 a čl. 7. Smyslem této úpravy je zároveň to, aby odpovědnost za azylové řízení nesl právě ten stát, který svým předchozím rozhodnutím založil právní vazbu žadatele k území členských států. I pravidlo obsažené v čl. 12 odst. 4 sleduje tentýž účel, neboť zachovává odpovědnost vydávajícího státu ještě po určitou dobu po zániku platnosti pobytového oprávnění nebo víza, pokud žadatel mezitím neopustil území členských států. Bylo-li žalobci vydáno maďarskými orgány pobytové oprávnění, vznikla tím právně relevantní vazba právě k Maďarsku jako členskému státu, jenž žalobci umožnil pobyt na území EU. Skutečnost, že toto oprávnění bylo následně dne 3. 1. 2025 zneplatněno, sama o sobě nevede k přerušení této vazby v situaci, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu již dne 19. 12. 2025, tedy v době kratší než dva roky od pozbytí účinků tohoto oprávnění, a současně po tuto dobu neopustil území členských států. Výklad, podle něhož v takovém případě nadále nese odpovědnost Maďarsko, proto odpovídá nejen textu a systematice čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, ale i jeho účelu, jímž je zachovat odpovědnost státu, který svým předchozím pobytovým rozhodnutím založil vztah žadatele k unijnímu prostoru.
14. Možnými dopady předání žalobce právě do Maďarska se přitom žalovaný zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se žalovaný zabýval tím, zda existují závažné důvody domnívat se, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů dosahujícím intenzity reálného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, načež dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel přitom z Informace OAMP Maďarsko ze dne 6. 10. 2025, která popisuje mimo jiné průběh řízení o mezinárodní ochraně, příslušné orgány rozhodující o žádostech, právní rámec azylového systému, poskytování bezplatné právní pomoci, opravné prostředky, jakož i podmínky ubytování, přijetí a případného zajištění žadatelů. Krajský soud přitom po seznámení s obsahem tohoto podkladu přisvědčuje závěru žalovaného, že maďarský azylový systém je konzistentní se systémem ČR a zároveň odpovídá normám EU. Azylové řízení v Maďarsku v současné době² netrpí systémovými nedostatky a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu lze považovat za standardní.
15. Ani žalobce sám v průběhu správního řízení neuvedl jakoukoliv skutečnost, jež by bránila jeho návratu do Maďarska. Omezil se pouze na tvrzení, že v Maďarsku nikoho nemá, že do ČR přicestoval za lepším výdělkem a že zde má bratrance, u něhož může bydlet. Takové

² Ke dni rozhodnutí soudu nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo v současné době systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU.

okolnosti však nemohou představovat relevantní důvod bránící jeho přemístění do příslušného členského státu ve smyslu nařízení Dublin III.

Nevyužití diskrečního oprávnění

16. Poslední námitkou vytýkal žalobce žalovanému neaplikování čl. 17 nařízení Dublin III.
17. Podle čl. 17 odst. 1 věta první nařízení Dublin III se může každý členský stát odchýlně od čl. 3 odst. 1 téhož nařízení *rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
18. V citovaném ustanovení je zakotveno diskreční oprávnění, jež dává státům možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, na jehož použití není právní nárok a je vyhrazeno pouze výjimečným případům (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V této souvislosti žalovaný zjistil a hodnotil (viz str. 5-6 napadeného rozhodnutí), že žalobce je středního věku, soběstačný, samostatný a bez zdravotních omezení, v ČR nemá nejbližší rodinné příslušníky a v Maďarsku mu bude poskytnuto ubytování s možností čerpání další vstupní pomoci. Žalobce přitom neuvedl žádné konkrétní námitky proti vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku ani proti pobytu v Maďarsku. Při pohovoru uvedl, že do ČR přicestoval na doporučení z videa od neznámého člověka pouze s vidinou příhodnějších pracovních podmínek.
19. Z uvedeného vyplývá, že zájem žalobce o setrvání na území ČR je čistě ekonomický. Žalobce však může mít přístup na pracovní trh i na území Maďarska. Ostatně již jedno povolení k pobytu za účelem zaměstnání mu bylo vydáno. Tvrze okolnosti (dobrá víra, spolupráce s českými orgány a přítomnost žalobce v ČR), ke kterým měl podle žalobce žalovaný přihlédnout (aniž by je žalobce v správním řízení tvrdil), nedosahují intenzity mimořádných okolností, které by odůvodňovaly převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že žalobce při vstupu na území ČR disponoval platným pobytovým oprávněním vydaným maďarskými orgány a nebyl si vědom jeho následného zrušení, nemění nic na tom, že příslušným státem k projednání jeho žádosti zůstává podle kritérií stanovených nařízením Dublin III Maďarsko. Naopak, pokud by bylo pobytové oprávnění vydané v Maďarsku stále platné, bylo by Maďarsko příslušné k projednání žalobcovy žádosti přímo podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III.
20. Stejně tak nelze za relevantní okolnost považovat tvrzenou dobrou víru žalobce ani jeho deklarovanou spolupráci s českými orgány, včetně skutečnosti, že se po zjištění zrušení pobytového oprávnění dobrovolně dostavil do zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti svědčí toliko o procesním chování žalobce, nikoli o existenci závažných humanitárních, rodinných či jiných výjimečných okolností, které by mohly odůvodnit využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.
21. Ani fyzická přítomnost žalobce na území ČR nemůže sama o sobě založit příslušnost tohoto státu k projednání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť by tím docházelo k popření smyslu a účelu nařízení Dublin III a k obcházení jeho jasně stanovených kritérií.
22. V projednávané věci tedy nebyl žalovaným zcela po právu shledán žádný důvod pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Soud přisvědčil správnosti postupu žalovaného, který nepřevzal odpovědnost za žádost žalobce o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení je příslušný jiný členský stát EU podle závazných unijních kritérií.

D) Závěr a náklady řízení

23. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 30. dubna 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně